

KIERSTEN WHITE

ȘI
MĂ
ÎNTUNEC

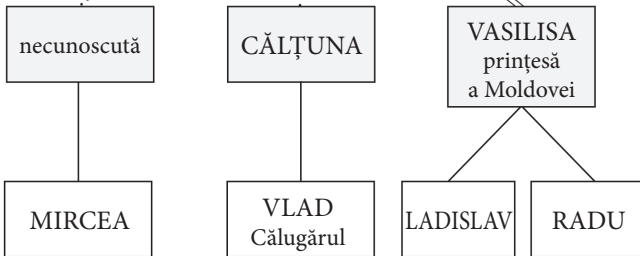
Traducere din limba engleză de
OFELIA AL-GAREEB

CORINT
BOOKS
—2017—

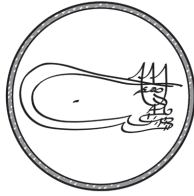

— VALAHIA —

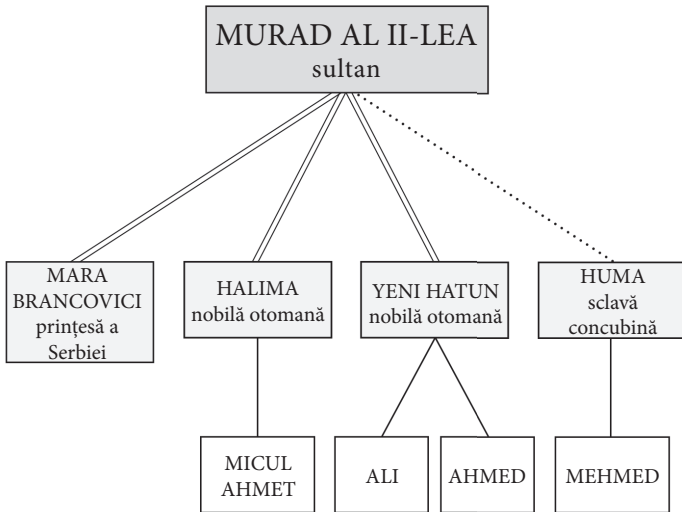
VLAD DRACUL
Domnul Valahiei

..... concubină
===== soție
————— descendent

— IMPERIUL OTOMAN —

- concubină
- ==== soție
- descendent

1

1435: Sighișoara, Transilvania

VLAD DRACUL SE ÎNNEGURĂ ca o furtună atunci când doctorul îi aduse la cunoștință că soția sa dăduse naștere unei fete. Ceilalți copii ai săi – unul de la prima soție, acum aproape bărbat în toată firea, ba chiar și un bastard de la amanta sa, născut anul trecut – erau băieți. Nu se gândise că sămânța sa era atât de slabă cât să producă o fată.

Împinse ușa și intră în aerul închis și greu din odaie. Mirosul a sânge și frică, ceea ce îl umplu de dezgust.

Căminul lor din cetatea fortificată a Sighișoarei nu se apropia câtuși de puțin de ceea ce el merita. Se afla lângă poarta principală, în aglomerația din piață, lângă o alee ce duhnea a excremente umane. Corpul său de gardă, care însuma zece bărbați, era mai mult de ceremonie, atribuindu-i calitatea de preamărit loțiitor. Ar fi putut să fie guvernatorul militar al Transilvaniei, însă trebuia să fie domnitorul întregii Valahii.

Poate că de asta fusese blestemat cu o fată. O altă insultă adusă onoarei sale. Făcea parte din Ordinul Dragonului, aprobat de însuși papa. El trebuia să fie voievodul, comandantul militar suprem, însă pe tron ședea fratele său, în vreme ce el era guvernatorul sașilor care se așezaseră pe pământul țării sale.

Curând, avea să le prezinte onorul în vârful unei săbii.

Vasilisa zăcea culcată pe pat, learcă de sudoare și gemând de durere. Fără doar și poate, slăbiciunea care se înrădăcinase în pântecul ei îi aparținea întru totul. Lui i se întoarse stomacul la vederea ei, acum o prințesă lipsită de atitudine și ținută.

Doica îi întinse un mic monstru roșu la față și care urla. Nu avea nume pentru fete. Vasilisa, fără nicio îndoială, ar fi vrut ceva care să-i onoreze familia, dar Vlad îi ura pe voievozii moldoveni din care se trăgea ea, pentru că nu reușiseră să-i aducă vreun avantaj politic. Deja își numise bastardul Vlad, după el. Avea s-o numească la fel și pe fiica sa.

— Ladislav, declară el.

Era o formă feminină a lui Vlad. Un diminutiv. Minimalizat. Dacă Vasilisa voia un nume puternic, ar fi trebuit să-i nască un fiu.

— Să ne rugăm să fie frumoasă, astfel încât să ne fie cumva de folos, zise el.

Pruncul țipă și mai tare.

Sânii nobili ai Vasilisei erau mult prea importanți pentru a fi supti. Doica așteptă până ce Vlad plecă și apoi puse bebelușul la sfârcurile ei de femeie din popor. Erau încă plini de lapte de la propriul ei copil, un băiat. În timp ce copilașul se prinse de ea cu o înverșunare surprinzătoare, doica își înălță propria-i rugăciune. *Să fie puternică. Să fie vicleană.* O studie pe prințesă, în vârstă de cincisprezece ani, drăguță și gingașă ca primele flori de primăvară. Fără vlagă și dărâmată pe pat.

Și să fie urâtă.

2

VLAD NU SE DERANJĂ să fie de față la nașterea celui de-al doilea copil al Vasilisei: un fiu, cu un an mai mic decât sora lui, practic urmând-o rapid în această lume.

Doica termină de curățat nou-născutul și i-l întinse mamei sale. Era micuț, perfect, cu o guriță ca un boboc de trandafir și cu capul acoperit de păr negru. Vasilisa zăcea culcată pe pat, cu privirea fixă și lipsită de expresie. Se zgâia la perete. Nu-și aruncă nici măcar o dată privirea spre fiu. Atenția doicii fu atrasă în jos, unde mica Lada, încruntată, o trăgea de fustă. Doica aplecă bebelușul spre sora lui.

— Un frate, spuse ea, cu o voce blândă.

Pruncul începu să plângă, un sunet slab, deformat, care o îngrijoră pe doică. Lada se încruntă și mai tare. Își puse o mână cu gropițe peste gura lui. Doica îl trase iute, iar Lada își ridică privirea, cu fețișoara contorsionată de furie.

— Meu! strigă ea.

Era primul ei cuvânt.

Doica râse, tulburată, și lăsă din nou copilul în jos. Lada se uită urât la el, până ce acesta se opri din plâns. Apoi, aparent satisfăcută, ieși din odaie cu umbletul ei de copil.

3

DACĂ VASILISA ȘI-AR FI VĂZUT fiica luptându-se pe podea cu câinii și cu fiul doicii, Bogdan, doica și-ar fi pierdut slujba. Oricum, de la nașterea lui Radu, care avusese loc în urmă cu patru ani, Vasilisa nu își mai părăsise niciodată iatacul.

Radu moștenise toată frumusețea pe care tatăl lor și-ar fi dorit-o pentru fiică. Ochi mărginiți de gene dese, buze pline, bucle grațioase cu o tușă de auriu săsesc.

Bogdan țipă când Lada – Ladislav, acum în vârstă de cinci ani, refuza să răspundă la numele ei întreg – îl mușcă de coapsă. El îi trase un pumn. Ea îl mușcă și mai tare, iar el țipă după ajutor.

— Dacă vrea să-ți mănânce piciorul, are voie, îi spuse doica. Încetează să mai țipi, altminteri îi dau voie să-ți mănânce și cina.

Asemenea fratelui ei, Lada avea ochii mari, dar ai ei erau prea apropiați, cu sprâncene arcuite care o făceau să pară mereu supărată. Părul ei era o încâlceală, atât de negru, încât pielea ei albă părea bolnăvicioasă. Avea nasul lung și coroiat, buzele subțiri, dinții mici și – judecând după țipetele furioase ale lui Bogdan – destul de ascuțiți.

Era îndărătnică și ranchiunoasă și cel mai răutăcios copil de care avusese grijă vreodată doica. De asemenea, era și preferata

doicii. După cum se cuvenea, o fată ar fi trebuit să fie tăcută și cuviincioasă, temătoare și surâzătoare. Tatăl ei era un tiran lipsit de puteri, crud în impotența sa și care lipsea luni în șir. Mama ei era cu totul absentă, retrasă și inutilă în căminul lor, incapabilă să facă ceva pentru a se ajuta pe sine. Constituiau o reprezentare nimerită a întregii regiuni – în special a patriei doicii, Valahia.

Dar în Lada ea vedea o sclipire, o rază de speranță extraordinară, care refuza să se ascundă sau să fie domolită. În loc să stingă cu piciorul acea flacăra de dragul viitorului Ladei, doica prefera să o întrețină. O făcea să se simtă ciudat de optimistă.

Dacă Lada era buruiana țepoasă ce răsare în mijlocul albiei crăpate de secetă a unui râu, Radu era trandafirul delicat, suav, care pălește dacă nu are condiții perfecte. Chiar acum urla deoarece doica se opriese pentru o clipă să-i mai dea cu lingura terciul subțire, îndulcit cu miere.

— Fă-l să tacă! ceru Lada, cocoțată pe cel mai mare ogar al tatălui ei, încărunit și răbdător odată cu trecerea timpului.

— Cum să fac asta?

— Sufocă-l!

— Lada! Mușcă-ți limba. E fratele tău.

— E un vierme. Bogdan e fratele meu.

Doica se încruntă și îi șterse fața lui Radu cu șorțul ei.

— Bogdan nu e fratele tău.

M-aș culca mai curând cu câinii decât cu tatăl tău, gândi ea.

— Ba este! Ești. Spune că ești.

Lada sări în spatele lui Bogdan. Cu toate că el era cu doi ani mai mare și mult mai solid, ea îl ținui la pământ, apăsându-l cu cotul în umăr.

— Sunt! Sunt! zise el, pe jumătate chicotind, pe jumătate plângând.

— Aruncă-l pe Radu afară, laolaltă cu oalele de noapte!

Radu plânse și mai sonor, străduindu-se să facă o criză. Doica plescăi din limbă, ridicându-l, cu toate că era mult prea mare pentru a fi cărat. El vârî o mână în bluza ei și o ciupi de piele, care era lăsată și încrețită ca un măr vechi. Uneori, până și ea își dorea ca el să tacă, dar când vorbea era mereu atât de dulce, încât compensa accesele de furie. Ba chiar și mirosea frumos, de parcă mierea i-ar fi rămas în gură între mese.

— Fii cuminte, îi spuse doica, și mai târziu poți să te duci la săniuș cu Lada și cu Bogdan. Ai vrea?

Radu clătină din cap și buza începu să-i tremure, prevestind apariția altor lacrimi.

— Sau am putea vizita caii.

El încuviință ușor din cap, iar doica oftă de ușurare. Ridică privirea și descoperi că Lada plecase.

— Unde s-a dus?

Bogdan făcu ochii mari de teamă și nehotărâre. Deja nu știa de a cui mânie să se teamă mai tare – de a mamei sale sau de a micii Lada.

Pufăind, doica îl sprijini pe Radu de șoldul ei, astfel încât picioarele lui se legănau peste ale ei la fiecare pas. Porni pe coridor spre scările înguste care duceau spre iatacuri.

— Lada, dacă o trezești pe mama ta, va fi...

Se opri și rămase nemișcată, expresia ei înspăimântată potrivindu-se cu cea a lui Bogdan. Din salonul din partea din față a casei se auzeau voci. Voci coborâte. Voci de bărbați. Vorbind turcește, limba inamicilor lor, otomanii.

Ceea ce însemna că Vlad era acasă, iar Lada...

Doica o luă la fugă pe coridor și se năpusti în salon, unde o găsi pe Lada stând în picioare în mijlocul încăperii.

— Omor necredincioși! mârâi copila, învârtind un cuțitaș de bucătărie.

— Așa faci?

Vlad i se adresa în limba sașilor, graiul cel mai vorbit în Sighișoara. Săseasca doicii era grosolană, și în vreme ce Vasilișă vorbea fluent mai multe limbi, ea nu discuta niciodată cu copiii. Lada și Radu vorbeau doar valaha.

Lada flutură cuțitul spre el ca răspuns la întrebarea pe care n-o înțelegea. Vlad ridică dintr-o sprânceană. Era înfășurat într-o mantie fină, iar pe cap avea o pălărie lucrată cu grijă. Trecuse aproape un an de când Lada îl văzuse ultima dată pe tatăl ei. Nu-l recunosc.

— Lada! șopti doica. Vino imediat aici!

Lada stătea dreaptă, atât cât îi îngăduiau picioarele ei scurte și durdulii.

— Asta e casa mea! Eu sunt Ordinul Dragonilor! Omor necredincioși!

Unul dintre cei trei bărbați care îl însoțeau pe Vlad murmură ceva în limba turcă. Doica simți cum îi asudă fața, gâtul, spatele. Oare ar omorî un copil pentru că îi amenință? Oare tatăl ei ar îngădui? Sau pur și simplu o vor omorî pe ea pentru că nu era în stare să o țină pe Lada sub control?

Vlad zâmbi indulgent la manifestarea de curaj a fiicei sale și apoi își înclină capul spre cei trei bărbați. Cei trei îi întoarseră plecăciunea și ieșiră din încăpere, fără să o bage în seamă pe doică sau pe copilul neascultător.

— Câți necredincioși ai omorât?

Glasul lui Vlad, de data aceasta în tonurile melodioase ale limbii valahe, de sorginte romanică, era curgător și rece.

— Sute. Lada îndreptă cuțitul spre Radu, care își ascunse fața în umărul doicii. Pe asta l-am omorât azi-dimineață.

— Și acum ai să mă omori pe mine?

Lada șovăi, lăsând mâna în jos. Își privi lung tatăl și recunoașterea își făcu loc pe chipul ei asemenea laptelui care

cade în apa limpede. Iute ca un șarpe, Vlad înșfăcă din mâna ei cuțitul, apoi o apucă de gleznă și o ridică în aer.

— Și cum, spuse el, cu chipul ei întors cu susul în jos, ai crezut că ai să omori pe cineva mai mare, mai puternic și mai isteț decât tine?

— Ai trișat!

În ochii Ladei ardea o privire care o îngrozea pe doică. Acea privire însemna rănire, distrugere sau foc. Adeseori, toate trei laolaltă.

— Am câștigat. Asta este tot ce contează.

Cu un țipăt, Lada se răsuci și își mușcă tatăl de mână.

— Pe rănilor lui Iisus!

O lăsă pe podea. Ea se făcu ghem, se rostogoli mai departe de el, apoi se lăsă pe vine, dezvelindu-și dinții. Doica se crispă, așteptând ca Vlad să-și iasă din fire și s-o bată pe Lada. Sau s-o bată *pe ea* pentru că nu reușise să o facă pe Lada supusă și docilă.

În loc de asta, el izbucni în râs.

— Fiica mea este sălbatică.

— Îmi pare tare rău, stăpâne. Doica își lăsă capul în jos, gesticulând înnebunită înspre Lada. Este din cale-afară de bucuroasă să vă revadă după o absență atât de îndelungată.

— Ce poți să-mi spui despre educația lor? Nu vorbește săseasca.

— Nu, stăpâne.

Nu era întru totul adevărat. Lada prinsese obscenitățile săsești și adesea le striga pe geam oamenilor din piața aglomerată.

— Știe puțină maghiară. Dar n-a fost nimeni care să se ocupe de educația copiilor.

El plescăi din limbă, cu o privire gânditoare în ochii lui ageri.

— Dar ăsta? E și el feroce?

Vlad se aplecă spre Radu, care se ițise și el în cele din urmă.

Radu izbucni imediat în plâns, ascunzându-și din nou fața în umărul doicii și vârându-și mâna sub boneta ei pentru a o prinde de păr.

Dezgustat, Vlad făcu o grimasă.

— ăsta seamăna cu mama lui. Vasilisa! strigă el, atât de tare, încât Radu amuți îngrozit, tăcerea lui fiind întreruptă numai de sughițurile și de fornăielile sale.

Doica nu știa dacă să mai rămână sau să plece, dar nu fusese încă trimisă afară. Lada nu o luă în seamă, stătea cu ochii ei atenți fixați asupra tatălui ei.

— Vasilisa! urlă iar Vlad.

Se întinse să o apuce pe Lada, dar de data asta ea era pregătită. Se îndepărtă în patru labe, târându-se sub masa lustruită. Vlad ciocăni cu încheieturile degetelor în masă.

— Prea bine. Vasilisa!

Soția lui intră clătinându-se în încăpere, cu părul despletit, înfășurată într-un halat. Slăbise. Pomeții îi ieșeau în afară sub ochii cenușii și goi. Dacă nașterea Ladei aproape că o omorâse, nașterea lui Radu o sleise de ultima fărâmbă de viață. Ea studie scena – chipul pătat de lacrimi al lui Radu, Lada sub masă, iar soțul ei, în cele din urmă acasă – cu o privire indiferentă.

— Da? întrebă ea.

— Așa îți întâmpini soțul? Pe voievodul Valahiei? Pe *prinț*?

El zâmbi triumfător și mustața lungă i se ridică pentru a lăsa la vedere buzele subțiri.

Vasilisa înlemni.

— Te fac prinț? Dar cu Alexandru cum rămâne?

— Fratele meu este mort.

Doicii nu i se păru că Vlad arăta ca un om îndoliat.

Observând-o într-un sfârșit pe fiica ei, Vasilisa îi făcu semn să vină.

— Ladislav, ieși de acolo. Tatăl tău a venit acasă.

Lada nu se clinti.

— El nu este tatăl meu.

— Fă-o să iasă! se răsti Vasilisa la doică.

— Tu nu-i poți porunci fiicei tale?

Glasul lui Vlad era limpede precum cerul senin în toiul iernii. Soare cu dinți, așa li se spunea acelor zile.

Doica se făcu și mai mică, schimbându-și poziția, astfel încât măcar Radu să nu se afle în raza vizuală a lui Vlad. Vasilisa privea înnebunită în stânga și în dreapta ei, dar nu avea nicio scăpare din acea odaie.

— Vreau să mă duc acasă, șopti ea. Înapoi în Moldova. Te rog, dă-mi voie!

— Imploră-mă.

Corpul mic al Vasilisei tremura. Apoi căzu în genunchi, își coborî capul și luă mâna lui Vlad între ale ei.

— Te rog. Te rog. Te implor. Lasă-mă să plec acasă.

Vlad întinse cealaltă mână și o mângâie pe Vasilisa pe părul ei lung, subțire și unsuros. Apoi își înfipse degetele în el, răsucindu-i capul într-o parte. Ea țipă, dar el trase și mai tare, forțând-o să se ridice în picioare. Își lipi buzele de urechea ei.

— Ești cea mai slabă creatură pe care am cunoscut-o vreodată. Târăște-te înapoi în gaura ta și ascunde-te acolo! Târăște-te!

O aruncă la pământ și, plângând cu suspine, ea se târî afară din încăpere.

Doica nu-și luă privirea de la covorul frumos țesut care acoperea podeaua de piatră. Nu spuse nimic. Nu făcu nimic. Se ruga ca Radu să rămână tăcut.

— Tu, zise Vlad, arătând spre Lada. Ieși de acolo! Acum!

Fata se supuse, continuând să privească ușa pe care dispăruse Vasilisa.

— Eu sunt tatăl tău. Însă acea femeie nu e mama ta. Mama ta e Valahia. Mama ta este însuși ținutul spre care mergem acum, ținutul al cărui prinț sunt. Înțelegi?

Lada își privi tatăl în ochii adânciți în orbite și în care se gravaseră anii de iscusință și de cruzime. Dădu aprobator din cap, apoi întinse mâna.

— Fiica Valahiei își vrea cuțitul înapoi.

Vlad zâmbi și i-l dădu.

4

1446: Târgoviște, Valahia

RADU SIMȚI ÎN GURĂ gustul sângelui. Era amestecat cu sarea din lacrimile care îi șiroiau pe obraji.

Andrei și Aron Dănești îl loviră iar cu picioarele și el le simți cizmele ascuțite în burtă. Radu se rostogoli pe o parte, făcându-se ghem, încercând să devină cât mai mic cu putință. Frunzele uscate și pietrele de pe pământ îi zgâriau obraji. De acolo, din pădure, nimeni nu putea să-l audă.

Era obișnuit să nu fie auzit. Nu-l auzea nimeni în castelul pe care, după șase ani, încă îl percepea ca pe un cămin numai atunci când se afla în odaia lui împreună cu doica. Preceptorii lui erau angajați într-o statornică luptă pentru putere cu Lada, iar munca exemplară a lui Radu trecea adeseori neobservată. Lada fie studia, fie ieșea cu Bogdan și nu avea niciodată timp pentru el. Fratele lor vitreg mai mare, Mircea, îl obliga pe Radu să-și caute ascunzători pentru a scăpa de comentariile sale aspre și de pumnii și mai aspri. Iar în ceea ce-l privește pe tatăl lui, prințul, treceau săptămâni întregi fără ca acesta să-și dea seama de existența lui.

Apăsarea se acumula asemenea aburului, până ce Radu nu știa ce îl îngrozea mai tare, că tatăl lui nu-l va mai băga vreodată în seamă sau că o va face.

Era mai sigur să treacă neobservat.

Din nefericire, azi nu îi izbutise. Aron Dănești râse, un sunet mai ascuțit decât cizmele sale.

— Guiți ca un purcel. Mai fă o dată!

— Te rog! îl imploră Radu, acoperindu-și capul în timp ce Aron îl plesnea peste obraji. Încetează! Încetează!

— Suntem aici ca să devenim mai puternici, zise Andrei. Și nimeni nu e mai slab decât tine.

Cel puțin o dată pe lună, toți băieții de la șapte la doisprezece ani din familiile boierilor – *boier* fiind un termen pentru nobile, care se rostea strâmbând din buză și zeflemitor dacă Lada era cea care vorbea – erau lăsați în adâncul pădurii. Era o tradiție, una de care adulții râdeau cu indulgență. Un joc, așa îi spuneau. Dar îl urmăreau cu toții cu ochii mijiți, să vadă cine iese primul, cu aerul că ieșise doar la o plimbare și nu că era obosit și speriat ca un băiat obișnuit.

Dăneștii, care făcuseră cu schimbul la tron cu familia Basarab în ultimii cincisprezece ani, erau interesați în mod special de cum se descurcau Aron și Andrei, amândoi cu numai un an mai mari decât Radu. Nu se dădeau prea tare în vânt după uzurpatorii Drăculești.

Radu era fiul prințului, un membru al familiei Drăculești, băiatul cel mai mic și ținta cea mai mare. El nu era niciodată câștigător. Iar azi, pentru prima dată, se întreba dacă va reuși să se întoarcă din pădure. Teroarea îl sugruma. Respira scurt, dureros.

Andrei îl apucă pe Radu, înfigându-și degetele în brațul lui în timp ce-l târa pentru a-l ridica în picioare. Își lipi gura de urechea lui Radu, răsuflând cald.

— Mama spune că tatăl tău își dorește ca tu să nu te fi născut niciodată. Și tu ți-ai dori la fel?

Aron îl lovi în burtă, iar Radu icni.

— Spune! îi porunci Andrei, cu o voce plină de voieșie. Spune că-ți dorești să nu te fi născut niciodată.

Radu închise ochii strâns.

— Îmi doresc să nu mă fi născut.

Aron îl lovi.

— Am spus-o! gemu Radu, tușind și zbatându-se să respire.

— Știu, zise Andrei. Lovește-l iar!

— Tata va...

— Ce va face tatăl tău? Îi va scrie sultanului pentru a-i cere permisiunea să ne dojenească? Îi va cere familiei noastre să facă danii pentru tron, în așa fel încât să-și permită un ciomag cu care să ne altoiască? Tatăl tău e un *nimic*. La fel ca tine.

Radu se pregăti pentru încă o lovitură, când țipătul lui Aron îl făcu să deschidă ochii. Aron se învârtea în cerc, încercând disperat să o îndepărteze pe Lada. Ea n-ar fi trebuit să se afle acolo, dar cumva prezența ei nu constituia o surpriză. Sărise în spinarea băiatului, îl prinsese în brațe și îi țintuise mâinile pe lângă corp. Radu nu putu să-i zărească fața prin perdeaua de păr încâlcit până ce Aron nu se răsuci într-o parte, lăsând la vedere dinții Ladei înfiți în umărul lui.

Andrei îl îmbrânci în lături pe Radu și alergă să-și ajute vărul. Lada îi dădu drumul lui Aron, sărind jos din spinarea lui și ghemuindu-se. Miji ochii. Andrei avea unsprezece ani, la fel ca Lada, dar era mai solid decât ea. Aron se duse împleticit până la un copac și se rezemă de el, plângând și ținându-și strâns umărul.

Lada îi zâmbi lui Andrei, cu dinții plini de sânge.

— Drăcoaico, eu...

Lada se ridică în picioare și îl pocni pe Andrei în nas. El țipă, căzu în genunchi și începu să se smiorcăie. Lada se duse după el și îi trase un șut în coaste, iar el căzu pe spate. Rămase holbându-se la ea și înecându-se cu sângele care îi curgea din nas. Ea își puse piciorul pe gâtul lui și apăsă, destul cât să-i iasă ochii din orbite din pricina panicii.

— Cărați-vă din pădurea mea! mârâi ea.

Își ridică piciorul și privi, cu pleoapele pe jumătate cobo-
râte, cum Andrei și Aron își petreceau fiecare brațele pe după
umerii celuilalt, rămași fără niciun strop de curaj. O rupseră
la fugă.

Radu își șterse fața cu mâneca, lăsând în urmă dăre de
sânge și noroi. Se uită la Lada, care stătea în picioare în mij-
locul unei raze de lumină ce se filtra prin spațiul gol dintre
ramurile groase. Măcar o dată în viață, se simți recunoscător
pentru temperamentul ei fioros, pentru felul în care știa in-
stinctiv cum să rănească pe cineva cu cel mai mic efort. El era
foarte obosit și speriat, iar ea îl salvase.

— Îți mulțumesc.

Se duse poticnit spre ea, cu brațele întinse. Când era
rănit, doica îl strângea la pieptul ei, ferindu-l de restul lumii.
Voia – avea nevoie – de asta acum.

Lada îl lovi în burtă. El se îndoi de durere, căzând în ge-
nunchi. Ea îngenunche alături de el și îl apucă de urechi.

— Nu-mi mulțumi mie. Tot ce-am făcut a fost să-i învăț să
se teamă de mine. Cum te ajută asta pe tine? Data viitoare să
lovești tu primul, să lovești tare, să faci să fie limpede că nu-
mele tău înseamnă frică și durere. Nu voi mai fi aici să te sal-
vez din nou.

Radu tremura, încercând să nu plângă. Știa că Ladei nu-i
plăcea când plângea, dar ea îl rănise. Și îi stabilise o sarcină im-
posibilă. Ceilalți băieți erau mai mari, mai răi, mai iuți. Orice
o făcea pe Lada mai bună decât ei lui îi lipsea cu desăvârșire.

Parcurse drumul lung și nefericit afară din pădure
ținându-se pe urma surorii sale, întrebându-se cum ar putea să
fie ca ea. Boierii ședeau așteptând în corturi, bârfind, în timp
ce servitorii le făceau vânt cu evantaiele. Mircea se afla acolo,
stând de vorbă cu Vlad Dănești, iar expresia lui atunci când

văzu chipul lui Radu dădea de înțeles că aproba întru totul ceea ce i se întâmplase. Și, poate, voia să înrăutățească situația.

Radu păși mai îndrăzneț în urma Ladei; oricum toți ochii erau ațintiți asupra ei. Boierii erau uluiți s-o vadă pe fiica prințului ieșind din pădure cu capul sus. Nimeni nu era surprins să-l vadă pe Radu murdar și plin de sânge, cu toate că nu era la fel de însângerat ca Aron și ca Andrei. În graba lor de a fugi de Lada, verii Dănești se rătăciseră și fusese nevoie să fie salvați.

După aceea, lecțiile din pădure au fost anulate, iar familiile boierilor vorbeau în șoaptă între ei despre fiica prințului. Din totdeauna ea îi întrecuse pe băieții de vârsta ei în ceea ce privește iscusința la călărie și ceruse să fie învățată tot ce era învățat și fratele ei, dar aceasta era cu mult mai fățiș. În loc ca tatăl ei să o dojenească pe Lada, el râse și se făli cu fiica lui, care era la fel de liberă și de aprigă ca un mistreț. Dacă Radu ar fi fost cel care ar fi ieșit victorios din pădure, oare ar fi băgat el de seamă?

Radu auzea tot, ascuns după tapiserii, așteptând în cotloane întunecate. Îi văzuse pe Aron și pe Andrei urmărindu-l cu privirea, dar după două săptămâni încă nu îl prinseseră singur. Când erau adulți de față, Radu putea să suradă, să-și folosească șarmul și să rămână teafăr.

Lada avusese dreptate. Nu îl salvase. Expresiile inamicilor lui atunci când îl vedeau făcuseră să fie limpede asta.

Așa că așteptă, se ascunse și observă. Și apoi, într-o seară rece de toamnă, făcu o mișcare.

— Salutare, zise, cu o voce destul de veselă și optimistă pentru a lumina amurgul.

Tânărul servitor se sperie, sărind ca ars.

— Pot să vă ajut?

Cămașa îi era atât de uzată, încât părea străvezie. Radu putea să-i vadă conturul ascuțit al claviculei, brațele lungi și

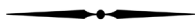
subțiri. Erau probabil de aceeași vârstă, însă viața lui Radu fusese mult mai blândă. Cel puțin în măsura în care avusese destulă mâncare.

Radu zâmbi.

— Ai vrea să mănânci ceva?

Băiatul făcu ochii mari de uimire. Încuviință din cap.

Radu știa cât de important era să fii trecut cu vederea, căci și el trecea adeseori neobservat. Îl conduse pe Emil, un servitor atât de umil, încât era invizibil pentru boierii la care lucra, la bucătărie.

O serie de furturi pususeră stăpânire pe castel. După fiecare ospăț la care luau parte familiile boierilor, cineva observa că un colier, un giuvaier, un suvenir de preț dispăruse. Acest fapt se răsfrângea prost asupra lui Vlad, așa că prințul declarase că oricine avea să fie prins că se afla în spatele fărădelegilor, avea să fie biciuit în public și închis pe viață. Boierii murmurau furioși lucruri urâte în barbă, iar Vlad stătea la pândă în castel, cu ochii mijiți și cu umerii plecați sub povara rușinii de a nu fi capabil să-și controleze propria casă.

Câteva săptămâni mai târziu, Radu stătea în picioare în rândul din față al mulțimii, în timp ce Aron și Andrei, cu fețele mânjite de lacrimi și de funingine, erau legați de un stâlp în centrul pieței.

— De ce să fi furat lucrurile alea? întrebă Lada, cu colțurile gurii îndreptate în jos a curiozitate.

Radu ridică din umeri.

— Toate lucrurile care lipseau au fost găsite sub paturile lor de către un servitor.

Un servitor care nu mai era chinuit de foame și care îl considera pe Radu singurul și cel mai bun prieten din lume. Radu

surâse. Nu existase niciun motiv real pentru care să aștepte atât de mult cât o făcuse, amânând pedepsirea inamicilor și prelungind jena tatălui său. Anticiparea fusese încântătoare, totuși. Iar acum, răsplata.

Lada se întoarse să-l privească, ridicând, bănuitoare, din sprâncene.

— Tu ai făcut asta?

— Mai sunt și alte căi prin care să bați pe cineva, în afară de pumni.

Și Radu o împunse în coaste cu un deget.

Ea îl luă prin surprindere cu râsul ei. El se îndreptă de spate, cu un rânjel mândru pe chip pentru că o surprinsese și o încântase pe Lada. Ea nu râdea niciodată, doar dacă nu râdea de el. Făcuse ceva bine!

Apoi începură biciuirile.

Zâmbetul lui Radu păli și se stinse. Își mută privirea. Acum era în siguranță. Iar Lada era mândră de el, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Se concentrează să nu ia în seamă senzația de greutate care îi răscolea stomacul în timp ce Aron și Andrei urlau de durere. Își voia doica – voia ca ea să-l țină în brațe și să-l aline –, și chiar și asta îl făcea să se simtă rușinat.

Lada urmărea biciuirea cu o privire precaută.

— Chiar și-așa, zise ea, pumnii sunt mai iuți.